

Præsident Thomas S. Monson

Kærligheden ophører aldrig

Vi bør i stedet for at være fordømmende og kritiske over for hinanden have Kristi rene kærlighed over for vore medrejsende på denne rejse gennem livet.

Vores sjæl har i aften frydet sig og strakt sig mod himlen. Vi er blevet velsignet med smuk musik og inspirerede taler. Herrens Ånd er til stede. Jeg beder om, at hans inspiration må være med mig nu, hvor jeg fortæller jer om nogle af mine tanker og følelser.

Jeg begynder med en kort anekdote, som illustrerer det, jeg ønsker at sige.

Et ungt par, Lisa og John, flyttede til et nyt nabolag. Da de en morgen spiste morgenmad, så Lisa ud af vinduet og så naboen hænge vasketøj op.

»Det vasketøj er ikke rent!« udbrød Lisa. »Vores nabo ved ikke, hvordan man vasker tøjet rent!«

John så på, men sagde ikke noget.

Hver gang Lisas nabo hængte sit vasketøj til tørre, kom Lisa med den samme bemærkning.

Nogle uger senere blev Lisa overrasket, da hun kastede et blik ud af sit vindue og så noget rent og flot vasketøj hænge i nabovens have. Hun sagde til sin mand: »Se John – hun har endelig lært at vaske rigtigt! Hvordan mon hun gjorde det!«

John svarede: »Kære skat, det jeg kan godt fortælle dig. Det vil sikkert interessere dig, at jeg stod tidligt op i morges og pudsede vores vinduer!«

I aften ønsker jeg at dele nogle få tanker med jer om, hvordan vi betragter hinanden. Ser vi gennem et vindue, der trænger til at blive pudset? Dømmer vi, når vi ikke har alle kendsgerningerne? Hvad ser vi, når vi betragter andre? Hvilken dom fælder vi over dem?

Freleren sagde: »Døm ikke.«¹ Han fortsatte: »Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men lægger ikke mærke til bjælken i dit eget øje?«² Eller med en lille omskrivning, hvorfor ser du det, som du tror, er snavset vasketøj uden for din nabos hus, men tænker ikke på det beskidte vindue i dit eget hus?

Ingen af os er fuldkommen. Jeg kender ingen, som hævder at være det. Og alligevel har vi af en eller anden grund en tendens til, trods vores egen ufuldkommenhed, til at påpege andres fejl. Vi fælder dom om deres handlinger eller mangel på samme.

Vi kan faktisk på ingen måde kende hjertet, hensigterne eller forholdene hos nogen, som måske siger eller gør noget, som vi finder grund til at kritisere. Derfor har vi befalingen: »Døm ikke.«

For 47 år siden ved denne general-konference blev jeg kaldet til De Tolv Apostles Kvorum. På det tidspunkt tjente jeg i en af Kirkens præstedømmekomiteer, og derfor sad jeg, før mit navn blev præsenteret, sammen med de øvrige medlemmer af den præstedømmekomite, således som det forventedes af mig. Min hustru havde imidlertid ingen idé om, hvor hun kunne gå hen og ingen, som hun kunne sidde hos, og var faktisk ikke i stand til at finde en plads i Tabernaklet. En af vore gode venner, som sad i en af organisationernes hovedbestyrelse, og som sad på de pladser, der var afset til hovedbestyrelsesmedlemmer, bad søster Monson om at sidde hos hende. Kvinden kendte intet til min kaldelse – som skulle bekendtgøres kort efter – men hun så søster Monson, så hendes bestyrelse og tilbød hende velvilligt en siddeplads. Min kære hustru var lettet og taknemlig for denne venlige gestus. Men da hun satte sig ned, hørte hun en høj hvisken et sted bag sig, da et af hovedbestyrelsesmedlemmerne udtrykte sin irritation til sine omgivelser over, at et andet hovedbestyrelsesmedlem dristede sig til at invitere en »fremmed« til at sidde på de pladser, der var reserveret til dem. Der var ingen undskyldning for hendes uvenlige opførsel, uanset hvem der måtte være blevet inviteret til at sidde der. Kan I så forestille jer, hvordan denne kvinde måtte føle det, da hun erfarede, at »den fremmede« var den nyeste apostels hustru.

Vi har ikke blot en tendens til at dømme andres handlinger og ord,

men mange af os dømmes efter udseendet: Tøj, frisurer, størrelse. Listen kunne fortsætte meget længe.

En klassisk beretning om at dømmes andre efter deres udseende blev trykt i et landsdækkende tidsskrift for mange år siden. Det er en sand beretning – en, som I måske har hørt før, men som tåler gentagelse.

En kvinde ved navn Mary Bartels havde et hus direkte over gaden fra indgangen til et hospital. Hendes familie boede i stueetagen, og hun lejede værelserne på første sal ud til hospitalets ambulante patienter.

En aften kom en virkelig skrækkeligt udseende ældre mand til hendes dør og spurgte, om der var et værelse, hvor han kunne være natten over. Han stod ludende, var rynket og hans ansigt var skævt på grund af hævelse – huden var rød og afskallet. Han sagde, at han havde ledt efter et værelse siden middagstid, men uden held. »Det skyldes nok mit ansigt,« sagde han. »Jeg ved, at det ser forfærdeligt ud, men min læge siger, at det måske kan blive bedre efter flere behandlinger.« Han tilkendegav, at han med glæde ville sove i en gyngestol på verandaen.

Mens Mary talte med ham, forstod hun, at den lille, ældre mand havde et stort hjerte presset ind i den lillebitte krop. Selv om hendes værelser var udlejet, bad hun ham vente i en stol, mens hun fandt et sted, hvor han kunne sove.

Ved sengetid satte Marys mand en gæsteseng op til manden. Da hun kom om morgenen, lå sengetøjet pænt foldet sammen, og han sad ude på verandaen. Han sagde nej tak til morgenmad, men lige før han gik for at nå bussen, spurgte han, om han kunne komme tilbage næste gang, han skulle til en behandling. »Jeg vil slet ikke være til besvær,« lovede han. »Jeg kan sagtens sove i en stol.« Mary forsikrede ham, at han var velkommen til at komme igen.

I flere år fik den gamle mand behandlinger og boede hos Mary. Han var fisker og havde altid gaver med bestående af fisk eller grøntsager fra sin have. Andre gange sendte han pakker med posten.

Når Mary modtog disse betænksomme gaver, tænkte hun ofte på en bemærkning fra sin nabo, efter den vansirede, ludende gamle mand havde

forladt Marys hus den første morgen. »Tog du den forfærdeligt udseende mand ind i går aften? Jeg afviste ham. Man kan miste kunder ved at tage sådanne mennesker ind.«

Mary vidste, at hun måske *havde* mistet en kunde eller to, men hun tænkte: »Hvis de blot havde kendt ham, så havde deres sygdomme måske været lettere at bære.«

Da manden var gået bort, besøgte Mary en ven, som havde et drivhus. Hun så på sin vens blomster og bemærkede en smuk, gylden krysanthemum, men var lidt overrasket over, at den voksede i en gammel, bulet og rusten spand. Hendes ven forklarede: »Jeg løb tør for potter, og da jeg vidste, hvor smuk denne ville blive, så tænkte jeg, at den nok ikke havde noget imod at begynde i denne gamle spand. Det er blot for en liden stund, indtil jeg kan sætte den ud i haven.«

Mary smilede, mens hun forestillede sig præcis denne situation i himlen. »Her er en særlig smuk en,« kunne Gud have sagt, da han kom til den lille, gamle mands sjæl. »Han har ikke noget imod at begynde i denne lille,

misdannede krop.« Men det var længe siden, og i Guds have står denne smukke sjæl rank og flot!³

Udseende kan være så vildledende, en ringe målestok for et menneske. Frelseren formanede os: »Døm ikke efter det ydre.«⁴

Et medlem af en kvindeorganisation beklagede sig engang, da en bestemt kvinde blev valgt til at repræsentere organisationen. Hun havde aldrig mødt kvinden, men hun havde set et billede af hende og brød sig ikke om det, hun så, da kvinden måtte være overvægtig. Hun bemærkede: »Blandt de tusinder af kvinder i denne organisation må man da bestemt have kunnet vælge en bedre repræsentant.«

Det er sandt, at den valgte kvinde ikke lignede en fotomodel. Men de, der kendte hende og hendes evner, så langt mere i hende end det, der kunne ses på fotografiet. Fotografiet *viste*, at hun havde et venligt smil og havde selvtilid. Hvad fotografiet *ikke viste* var, at hun var en loyal og barmhjertig ven, en intelligent kvinde, som elskede Herren, og som elskede og tjente hans børn. Det viste ikke, at hun arbejdede som frivillig i lokal-samfundet og blev anset for at være en hensynsfuld og interesseret nabo. Kort sagt så afspejlede fotografiet ikke, hvem hun virkelig var.

Jeg spørger: Hvis holdninger, gerninger og åndelighed blev afspejlet i vore *fysiske træk*, ville udseendet hos den kvinde, der beklagede sig, så være lige så smukt som hos kvinden, hun kritiserede?

Mine kære søstre, hver enkelt af jer er enestående. I er forskellige på mange måder. Der er nogle, som er gift. Nogle går hjemme med sine børn, mens andre arbejder uden for hjemmet. Hos nogle af jer er alle børnene flyttet hjemmefra. Der er nogle af jer, der er gift, men ikke har børn. Der er nogle,

der er fraskilte, nogle, der er enker. Mange af jer er enlige kvinder. Nogle af jer har universitetsuddannelser; nogle af jer har ikke. Der er nogle blandt jer, som har råd til den nyeste mode, og nogle, der er heldige at have et sæt passende søndagstøj. Sådanne forskelle er næsten uden ende. Kan disse forskelle friste os til at dømme hinanden?

Moder Teresa, en katolsk nonne, som det meste af sit liv levede blandt de fattige i Indien, fremsatte denne tankevækkende udtalelse: »Hvis man dømmer mennesker, så har man ikke tid til at elske dem.«⁵ Frelseren har formanet os: »Dette er mit bud, at I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer.«⁶ Jeg spørger: *Kan vi elske hinanden, således som Frelseren har befaleet, hvis vi dømmer hinanden?* Og jeg svarer – med moder Teresas ord: Nej, det kan vi ikke.

Apostlen Jakob sagde: »Den, der mener at dyrke Gud, men ikke tøjler sin tunge, fører sig selv bag lyset; hans [eller hendes] gudsyndelse er intet værd.«⁷

Jeg har altid elsket jeres hjælpefor-eningsmotto: »Kærligheden ophører aldrig.«⁸ Hvad *er* kærlighed? Profeten Mormon lærer os, at »næstekærlighed er Kristi rene kærlighed.«⁹ Moroni erklærede i sit afskedsbudskab til lamanitterne: »Medmindre I nærer næstekærlighed, kan I på ingen måde blive frelst i Guds rige.«¹⁰

Jeg anser næstekærlighed – eller »Kristi rene kærlighed« – som det modsatte af at kritisere og dømme. Når jeg taler om næstekærlighed, så tænker jeg i øjeblikket ikke på at hjælpe nødlidende ved at give af vore midler. Det er selvfølgelig både nødvendigt og passende. Men i aften tænker jeg på den næstekærlighed, der bliver tilkendegivet, når vi er tolerante over for andre og ser mildt på deres handlinger, den form for næstekærlighed, der

tilgiver, den form for næstekærlighed, der er tålmodig.

Jeg tænker på den form for næstekærlighed, der får os til at være sympatiske, omsorgsfulde og barmhjertige, ikke kun på tidspunkter med sygdom, lidelser og nød, men også på tidspunkter med svaghed eller fejl fra andres side.

Der er et alvorligt behov for den næstekærlighed, som giver opmærksomhed til dem, der er ubemærkede, håb til dem, der er nedtrykte, hjælp til dem, der er plagede. Sand næstekærlighed er kærlighed i funktion. Behovet for næstekærlighed er overalt.

Der er brug for den næstekærlighed, som nægter at stille sig tilfreds med at høre eller gentage rapporter om andres uheld, medmindre den uheldigt stillede kan nyde godt derved. Den amerikanske universitetsunderviser og politiker Horace Mann sagde engang: »Det er menneskeligt at beklage nød; men guddommeligt at afhjælpe den.«¹¹

Næstekærlighed er at have tålmodighed med en person, der har svigtet os. Det er at modstå impulsen til let at blive såret. Det er at acceptere svagheder og ufuldkommenhed. Det er at acceptere mennesker, som de virkelig er. Det er at se forbi det fysiske udseende til egenskaber, som ikke sløres med tiden. Det er at modstå impulsen til at sætte andre i bås.

Næstekærlighed, denne Kristi rene kærlighed, ses, når en gruppe unge kvinder fra en menighed for unge voksne rejser mange hundrede kilometer for at deltage i begravelsen af moderen til en af deres hjælpefor-eningssøstre. Næstekærlighed vises, når hengivne besøglærere kommer igen måned efter måned, år efter år, til den samme, lidt uinteresserede og lidt kritiserende søster. Det vises, når en ældre enke huskes og tages med

til aktiviteter i menigheden og i Hjælpeforeningen. Det mærkes, når søsteren sidder alene i Hjælpeforeningen og får invitationen: »Kom – sid hos os.«

På hundredvis af små måder bærer I alle næstekærlighedens kappe. Livet er ikke fuldkomment for nogen af os. Vi bør i stedet for at være fordømmende og kritiske over for hinanden have Kristi rene kærlighed over for vore medrejsende på denne rejse gennem livet. Må vi erkende, at enhver gør sit bedste for at klare de vanskeligheder, hun møder på sin vej, og må vi stræbe efter at gøre vores bedste for at hjælpe til.

Næstekærlighed er blevet defineret som »den højeste, ædlest og stærkeste form for kærlighed«,¹² som »Kristi rene kærlighed ... og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med [hende] skal det være vel.«¹³

»Kærligheden ophører aldrig.« Må det langtidsholdbare hjælpeforeningsmotto, denne tidløse sandhed, vejlede jer i alt, hvad I gør. Må den gennemtrænge jeres sjæls inderste og komme til udtryk i alle jeres tanker og handlinger.

Jeg giver udtryk for min kærlighed til jer, mine søstre, og beder til, at himlens velsignelser altid må være jeres. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 7:1.
2. Matt 7:3.
3. Tilpasset fra Mary Bartels, »The Old Fisherman«, *Guideposts*, juni 1965, s. 24.
4. Joh 7:24.
5. Moder Teresa, i R.M. Lala, *A Touch of Greatness: Encounters with the Eminent*, 2001, s. x.
6. Joh 15:12.
7. Jak 1:26.
8. 1 Kor 13:8.
9. Moro 7:47.
10. Moro 10:21.
11. Horace Mann, *Lectures on Education*, 1845, s. 297.
12. Bible Dictionary, »Charity«.
13. Moro 7:47.

Indeks over beretninger fra konferencen

Følgende er en oversigt over udvalgte oplevelser fra generalkonferencetaler til benyttelse i forbindelse med personligt studium, familieaften eller anden undervisning. Tallet henviser til talens første side.

Taler	Beretning
Ældste Jeffrey R. Holland	Jeffrey R. Hollands forældre betalte for hans mission (6).
Rosemary M. Wixom	Børn beder, mens deres mor kører i en snestorm (9).
Ældste D. Todd Christofferson	D. Todd Christoffersons bedstefar klipper får og betaler for sin mission (16). En forretningspartner fordeler aktiverne ulige (16).
Ældste Robert D. Hales	Robert D. Hales lakerer et gulv, indtil han finder sig selv fanget i et hjørne (24).
Ældste Quentin L. Cook	En biskop hjælper en mand med at omvende sig fra uærlighed (27).
Ældste Russell M. Nelson	Russell M. Nelson giver Mormons Bog til nogle venner (47). En ung mand tilslutter sig Kirken efter at have gennemgået mormon.org (47).
Ældste Patrick Kearon	Patrick Kearon bliver stukket af en skorpion (50).
Ældste Juan A. Uceda	En far bliver vred på sin datter under familiens skriftstudium (53).
Præsident Henry B. Eyring	Spencer W. Kimball besøger Henry B. Eyrings far på hospitalet (59).
Præsident Thomas S. Monson	Clayton M. Christensen nægter at spille basketball på en søndag (67).
Præsident Henry B. Eyring	Hjælpeforeningspræsident indsamler tøj for at give det til de fattige (70).
Præsident Boyd K. Packer	En kvinde, der har omvendt sig, opfordres til ikke at se tilbage (74).
Ældste Jay E. Jensen	Jay E. Jensen beder og får et vidnesbyrd gennem Helligånden (77).
Præsident Thomas S. Monson	En familie lærer at takke selv i vanskelige tider (87).
Ældste L. Tom Perry	En ung præst hjælper en handicappet mand med at tage nadveren (91).
Ældste Larry R. Lawrence	Forældre beder en søn om at blive hjemme, fordi de har en dårlig følelse omkring en aktivitet (98).
Ældste Mervyn B. Arnold	En ko dør efter at have spist for meget hvede (105).
Ældste M. Russell Ballard	En kvinde begynder nedturen til afhængighed via receptpligtig medicin (108).
Silvia H. Allred	Tragedie rammer en familie, da de er på vej hjem efter at være blevet beseglet i templet (116).
Barbara Thompson	Barbara Thompson bliver velsignet ved at besøge Ashleys mor som besøgs lærer (119).
Præsident Thomas S. Monson	Et par, der har et pensionat, lader en vansiret mand bo i deres hus (122).